

Arrest

nr. 79 760 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt in oktober 2006, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum type D met het oog op studies, België binnen. Zij wordt op 11 december 2006 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2007.

1.2. Verzoeker komt in maart 2007, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum type D teneinde zijn echtgenote te vervoegen, België binnen. Hij wordt op 28 maart 2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 31 oktober 2007.

1.3. Verzoekers hun verblijfsmachtiging wordt verlengd tot respectievelijk 31 oktober 2008, 31 oktober 2009 en 31 oktober 2010. Vanaf 25 augustus 2008 wordt ook verzoeker toegestaan tot een verblijf van beperkte duur als student.

1.4. Via een op 2 december 2009 gedateerd schrijven dienen verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Op 27 oktober 2010 wordt de verblijfsmachtiging van verzoekster verlengd tot 31 oktober 2011.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 24 maart 2011 de beslissing waarbij de bij schrijven van 2 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing die op 30 maart 2011 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 08/12/2009 bij de burgemeester van Leuven door A., A. A. (...) (...), onderdaan van Nigeria(Bondsrepubl.), verblijvende (...),

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houden met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

"De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

"In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkenen wensen in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en halen criterium 2.8B aan (duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 – modelarbeidscontract – mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

Overwegende dat betrokkenen niet in aanmerking komen voor dit criterium van de instructie dd. 19/07/2009. Zij leggen geen kopie van een recente en behoorlijk ingevulde modelarbeidsovereenkomst voor. Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (inforum nr 241911)

Betrokkenen leggen elk een kopie van arbeidsovereenkomst voor bij Vzw Partena Dienstencheques voor onbepaalde duur. Het betreft echter niet de vereiste modelarbeidsovereenkomst. Bovendien betreft het in beide gevallen deeltijdse arbeid en kan niet worden nagegaan of het loon van de individuele werknemer minstens gelijk is aan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988. Voor de werknemers, gebonden door een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid, geldt immers de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 35 van 27 februari 1981 betreffende sommige bepalingen van het arbeidsrecht ten aanzien van de deeltijdse arbeid.

Zij voldoen dus niet aan de voorwaarden gesteld in criterium criteria 2.8B (duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 – modelarbeidscontract – mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

De door betrokkene en zijn echtgenote aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands, het schoolgaan van de kinderen en hun opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn.

A., M. J. (...) blijft wel in het bezit van haar huidige verblijfstitel (A-kaart) geldig tot 31.10.2011 beperkt tot de duur van haar studies (art.58 van de wet van 15/12/1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigert op 7 april 2011 verzoeker de toestemming om zijn studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Overwegende dat verzoekers een regularisatieaanvraag hebben ingediend teneinde een machtiging van verblijf te vragen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 (instructies van 19.07.2009);

Overwegende dat de aanvraag van verzoekers als ontvankelijk doch ongegrond wordt afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken als voorafgaande opmerking stelt dat ondanks het feit dat de instructies van 19.07.2009 werden vernietigd door de Raad van State, de criteria die erin vervat zijn toch zullen worden toegepast;

1.

Overwegende dat het DVZ stelt dat verzoekers niet beantwoorden aan de vereisten die noodzakelijk zijn om een regularisatie van verblijf te verkrijgen op basis van punt 2.8.B van de vernietigde instructies;

Dat het DVZ immers stelt dat verzoekers niet voldoen aan de vereisten van dit punt omdat

(...)

Zo wordt de aanvraag van betrokkenen afgewezen omdat:

1. *De arbeidscontracten dat zij hebben neergelegd arbeidscontracten zijn van onbepaalde, duur dat dateert van 16.06.2008 maar geen modelcontracten zijn, zoals dit model werd bekendgemaakt in het BS van 14.10.2009.*

2. *Niet kan worden vastgesteld of het loon van de individuele werknemer minstens gelijk is aan het wettelijk minimumloon:*

Dat het DVZ op basis van deze overwegingen stelt dat verzoekers niet beantwoorden aan de vereisten van punt 2.8.B van de regularisatie;

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt echter niet voldoende en adequaat is;

Dat immers dient te worden gesteld dat de Administratie enerzijds stelt dat zij de instructies strikt zullen naleven;

Dat noch in de instructies van 19.07.2009, noch in het modelformulier opgesteld door de administratie voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf een andere melding wordt gemaakt dan van volgende vereisten:

“

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*
 - *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
 - *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*
- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)*

Dat het DVZ stelt dat verzoekers niet beantwoordt aan dit punt omdat het arbeidscontracten van onbepaalde duur zijn die niet de vorm hebben van een modelcontract;

Dat DVZ aanhaalt dat het arbeidscontract voor onbepaalde duur niet wordt aanvaard;

Dat het DVZ verkeerdelijk hier echter een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die werden vooropgesteld in het kader van de regularisatie op basis van de nieuwe instructies en meer bepaald in het kader van punt 2.8.B;

Dat de instructies echter nergens vermelden dat het om een nieuw arbeidscontract moet gaan; Dat evenmin ergens wordt vermeld dat de ingediende contracten de vorm moeten hebben van een modelcontract zoals gepubliceerd in het BS;

Dat dit trouwens een totaal absurde voorwaarde zou zijn, aangezien het gaat om volledig rechtsgeldige arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur op basis van dewelke verzoekers reeds tewerkgesteld worden!;

Overwegende dat Uw Raad reeds heeft gesteld, in een zaak waarbij een contract van onbepaalde duur werd neergelegd door een persoon die aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op basis van criterium 2.8.B van de vernietigde instructie (RVV, arrest 53100 van 15.12.2010): "Bovendien wordt nergens in de instructie van 19 juli 2009, op de inhoud waarvan de staatssecretaris zich steunt bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, bepaald dat het voorgelegde arbeidscontract "nieuw" dient te zijn, waarbij de Raad aanneemt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bedoelt dat dit dient gesloten te zijn op of na 19 juli 2009, opdat het voor punt 2.8.B in aanmerking kan worden genomen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook aangeeft, inderdaad een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die worden opgelegd in het kader van punt 2.8.B in de instructie van 19 juli 2009. Gelet op het voorgaande volstaat de opgegeven motivering in de eerste bestreden beslissing, daar waar zij verband houdt met het tijdstip waarop de arbeidsovereenkomst werd gesloten, dan ook niet om te schragen waarom het voorgelegde arbeidscontract niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009."

Dat mutatis mutandis moet geredeneerd worden dat de neerlegging van verzoekers van perfect rechtsgeldige arbeidscontracten van onbepaalde duur perfect kadert binnen de instructies van 19.07.2009 en meer bepaald in het criterium 2.8.B;

Dat de administratie in uitvoering van de regels die werden vooropgesteld en op basis van dewelke duizenden aanvragen werden ingediend niet deze regels kan en mag veranderen, enerzijds omdat zij

daar de bevoegdheid niet toe heeft en anderzijds omdat er een vertrouwensbeginsel is, volgens hetwelk een persoon rechtmatig kan vertrouwen dat de informatie die het bestuur hem geeft volledig en correct is;

Dat nogmaals, noch in de instructies zelf noch in de modelaanvraag vermeld staat dat het om een nieuw arbeidscontract dient te gaan;

Dat volledigheidshalve, het niet aan het DVZ is om te oordelen over de rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst; Dat enkel de burgerlijke rechtbanken kunnen oordelen over de rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst;

Overwegende dat verzoekers al helemaal niet begrijpen waarom het DVZ stelt dat het loon van partijen afzonderlijk niet kan worden vastgesteld; Dat verzoekers immers in bijlage aan hun aanvraag een copie heeft neergelegd van de arbeidscontracten van onbepaalde duur, met bijlagen;

Dat het DVZ vervolgens stelt dat niet nagegaan kan worden of verzoekers individueel gelijk is aan het wettelijk minimumloon;

Dat het voorgelegde contract van Mevrouw A. (...) werd afgesloten voor onbepaalde duur en met een bezoldiging van 9,6562 € per uur aan 20 uur per week;

Dat het voorgelegde contract van de Heer A. (...) werd afgesloten voor onbepaalde duur en met een bezoldiging van 9,6562 € per uur aan 11 uur per week; dat de bijlage van het contract, dat eveneens werd voorgelegd, echter vermeldt dat de wekelijkse arbeidsduur 16 uur bedraagt;

Dat trouwens ook de fiche 281.10 van 2008 van elk der partijen werd neergelegd;

Dat het dan ook niet redelijk is te stellen dat op basis van de informatie die door partijen wordt gegeven niet kan worden nagegaan of partijen in aanmerking komen voor het criterium 2.8.B van de instructie;

Dat DVZ op basis van voorgaande motivering stelt dat verzoekers niet beantwoorden aan het punt 2.8.B;

Dat de motivering die de tegenpartij bezigt in de bestreden beslissing echter geen deugdelijke motivering is;

Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd;

2.

Overwegende dat het DVZ voorts aanhaalt dat de elementen van integratie, zoals het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands, het schoolgaan van de kinderen en hun sociale banden, niet kunnen weerhouden worden als grond voor de regularisatie;

Dat DVZ in de bestreden beslissing stelt dat "doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009";

Dat uit de formulering van deze paragraaf blijkt dat het DVZ van oordeel is dat de aanvraag tot regularisatie van verzoekers dient te worden afgewezen op basis van het vermeend gebrek aan geldig modelarbeidscontract;

Dat verzoeker hiervoor verwijst naar de argumentatie supra;

Dat in verband met de integratie van verzoekers, deze laatste toch twee opmerkingen wenst te geven, te weten dat vooreerst hun integratie niet in het minst wordt betwist door de tegenpartij, die zelfs een opsomming geeft in de beslissing van de elementen waaruit deze integratie blijkt;

Dat er verder dient te worden gewezen op het feit dat een tweede criterium vervat in punt 2.8.B de "duurzame lokale verankering" is;

Dat deze duurzame lokale verankering niet anders te interpreteren valt dat op het gebied van integratie, van het hebben van contacten met vrienden en kennissen, dat men schoolgaande kinderen heeft, dat men legaal tewerkgesteld is en opleidingen volgt;

Aangezien verzoekers om al de bovenstaande redenen menen dat de door hen aangevoerde middelen ernstig zijn ;”.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers zich beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat zij niet in aanmerking komen voor de toepassing hiervan, nu de door hen voorgelegde kopieën van arbeidsovereenkomsten niet zijn opgesteld volgens de vereiste modelarbeidsovereenkomst en op basis van de voorgelegde overeenkomsten die deeltijdse arbeid betreffen, niet kan worden nagegaan of het afgesproken loon van de individuele werknemer niet lager is dan het wettelijke minimumloon. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen van integratie van verzoekers niets afdoen aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Ten slotte wordt gesteld dat verzoekster in het bezit blijft van haar op grond van artikel 58 van de vreemdelingenwet afgeleverde tijdelijke A-kaart geldig tot 31 oktober 2011.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

In zoverre verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat verweerder verkeerdelijk een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die werden vooropgesteld in het kader van de vernietigde instructie, en meer bepaald aan het criterium 2.8B van deze instructie, nu daarin nergens wordt vermeld dat het om een nieuw arbeidscontract moet gaan of dat de ingediende contracten de vorm moeten hebben van een modelcontract zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Zij voegen hieraan toe dat enkel de burgerlijke rechtbanken kunnen oordelen over de

rechtsgeldigheid van een arbeidsovereenkomst. Tevens betogen zij dat op basis van de door hen voorgelegde arbeidsovereenkomsten en bijkomende stukken het loon dat zij elk zullen verdienen, kan worden vastgesteld. Daarnaast wijzen zij erop dat hun integratie niet wordt betwist door verweerder en dat de tweede vereiste om toepassing te kunnen maken van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, die inhoudt dat er sprake dient te zijn van een “*duurzame lokale verankering*” niet anders te interpreteren valt dan “*op het gebied van integratie*”.

Verzoekers voeren bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wél voldoen aan de voorwaarden vervat het criterium 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hun argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoekers erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoen aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zodat zij in essentie een strikte toepassing vragen van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoekers, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Met hun uiteenzetting maken verzoekers evenmin aannemelijk dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.2.3. In zoverre verzoekers betogen dat het vertrouwensbeginsel is geschonden omdat verweerder in de bestreden beslissing de vernietigde instructie niet correct toepast, waarbij zij aangeven dat de administratie de regels die werden vooropgesteld en op basis van dewelke duizenden aanvragen werden ingediend niet kan en mag veranderen, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

3.2.4. Verzoekers voeren verder nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij duiden evenwel niet op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou hebben geschonden.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekers niet aantonen dat de door hen opgebouwde integratie en

sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS